

Szántó Béla És Hajdú Klára Esküvői Képe

Béla bátyám és Hajdú Klára esküvője 1940-ben. Béluska 1912-ben született. Ő volt az egyetlen fiunk. Gimnáziumba járt, de ő se érettségizett, neki is dolgoznia kellett. Hát el kellett egy ekkora családot tartani. Édes, drága. Amíg nem vonult be, addig a fizetésének egy részét hazaadta az én neveltetésemre. Nagyon szép fiú volt, nagyon jóképű, sportolt, rögbizett, és nagyon nagy csibész volt. Nagyon szerették a nők. Fölvívott egyszer egy céget, és kérte a Reich Évát. Mondja a telefonos neki, hogy 'Melyiket?'. Azt mondja, 'Hogyha kettő van, akkor mindenesetre a

csinosabbat!'. Járt is vele néhány hónapig, de nem ez az érdekes. Érdekes volt a felesége, Hajdú Klára, ő volt a családban a kis Klári. A mi Klárink volt a nagy Klári. 1940-ben házasodtak össze, Klári árvalány volt. Édes, helyes, és Béla halála után egy teljesen elveszett ember. Disszidált Magyarországról, rossz kapcsolatai voltak, és kinn halt meg Venezuelában nagyon nehéz évek után. Lehordott vagy antik ruhákat árult rosszlányoknak meg kisszínésznőknek. Ott halt meg egyedül. Amikor Béla bevonult munkaszolgálatosnak, akkor hímeztem a takarójába monogramot. Mintha villám csapott volna belém, hogy ez az utolsó, amit tehetsz a testvéredért. És tényleg nem jött vissza. Pedig egy kisportolt, ragyogó alkatú fiú volt, és nagyon azt hittem, hogy ő mindent meg tud oldani, amit meg kell oldani. A sógorom miatt, Joli első férje miatt két nappal hamarabb vonult be Nagykátára, mert az egy kis könyvmoly volt, ő pedig egy atléta, és azt úgy védeni kellett. 1942 novemberében mehettek be, és 1943-ban ott kint haltak meg. Együtt voltak végig, mindenüvé, ahova az egyiknek menni kellett, rögtön ment a másik is. És hát mind a kettejüket kivitték aknaszedésre, és ott maradt a keretlegényekkel együtt tizenkét fiú [Sztálingrádnál].